

U rybníka za vsí,
si hlouček dětí hrál.
Na schovku a na vojáky,
jen jeden bokem stál.

Malej kluk pláče do dlaní,
až se zalyká.
Nechtěj, nechtěj si sním hrát,
v duchu se jich ptá.

Proč si nechtěj hrát? - Proč jsou na něj zlý?
Proč ho nechaj stát samotného u zdi?
Která rozdělí v dětských očích smích - od slzí.

Oplácanej kluk,
s brejlema na očích.
Umatlaný jsou,
nic přes ně nevidí.

Nebudem si s tebou hrát,
protože nás nestíháš.
Malej tlustej s brejlema,
co hraje si tu s kšandama.
Mazej domů za mámou,
a hraj na to svý piano.
Za náma už nikdy nelez,
vypadni a někam zalez.
(Zalez - No tak zalez - Tak slyšíš - No tak zmiz - Dělej)
(Zalez - No tak zalez - No tak slyšíš - No tak zmiz - Zalez -)

Bílý černý klapky - prsty hladí tóny,
Jeho svět se vešel do klaviatury,
Hodiny dny roky, hrajou si s ním noty,
V noci když den končí - pianista zkouší dál.

"Hlášení místního rozhlasu:
Máme tu čest, že naši vesnici po třiceti letech navštíví klavírní virtuóz, m
ístní rodák,
který dnes vystoupí a zahraje v našem kulturním domě v pásmu " Vzpomínky na
dětství"
Všichni jste srdečně zváni."

On hrál a u toho se smál,
když jeho svět vyhrál.
Dohrál - v sále každý stál
a dlouho mu tleskal.

I ty co nechtěli si u rybníka hrát,
pro který jen byl tlustej kluk v brejličkách.
I ty co nechtěli si u rybníka hrát,
dneska platěj vstupný na kluka v brejličkách.

I ty co nechtěli si u rybníka hrát,
pro který jen byl tlustej kluk v brejličkách.
I ty co nechtěli si u rybníka hrát,
dneska platěj vstupný na kluka v brejličkách.